

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Σ'

Ἀφοῦ τὰ ἔτη, ἐπισωρευόμενα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μετέβαλον εἰς λευκὴν τὴν ξανθὴν κόμην του, ἡ καρδιά του καὶ τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον πλέον εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐπὶ τῶν στροφῶν τῆς στροφομένης θύρας, οὐδ' εἰς πᾶσαν τῆς κλειδῶς στροφὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ φιλάνθρωπος χεὶρ, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἀπολαύσῃ αὐτῆς τῆς θέας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπελπισθεὶς, ἔρριψε μακρὰν τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ χρησιμεῖον αὐτῷ ὅπως διακρίνῃ τὸ ἄλλος, καθίστα τοῦτο μᾶλλον ἀνυπόφορον καὶ παρατεταμένον.

Ἡὐχαριστεῖτο νὰ θεωρῇ τὸ ἄλλος τοῦτο ὡς μακροτάτην ἡμέραν μόχθων, ἥς ἡ νύξ ἦτο ἐν τῷ θανάτῳ.

Καὶ πράγματι, τὸ φῶς δὲν ἐχώριζε τὰς ἡμέρας του.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας καθεύχθη, δὲν εἶδε πλέον τὸν ὀρίζοντα, οὐδὲ δι' αὐτῶν τῶν κιγκλιδίων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα του ἦτο σκότος, ἐφανταζέτο ὅτι ἀποθνήσκων θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ μηδέν.

Γενόμενος ὁλος ἀναίσθητος, ἔμεινε ὡς τι ἄψυχον, περιμένων τὴν ὀρισεῖσθαι διὰ τὸν θάνατόν του στιγμήν. Τοῦλάχιστον, ἂν ἤθελεν ἀπολειφθῇ αὐτῷ τὸ θάρρος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ κατάστασιν! Ἡ σκέψις αὕτη, ἥτις ὅπως πραγματωθῇ ἀπαιτεῖ μέγα σθένος ψυχῆς, ἐπηλθεν αὐτῷ ὅτε, ἐξουθενωθείς ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ἀνεζήτησε μάτην ἐν τοῖς τοῦ παρελθόντος παθήμασιν αὐτοῦ ὑπόλοιπόν τι δυνάμενον ν' ἀποδώσῃ τὰ μέλη του εἰς τὰ στοιχεῖα, μεταβάλλον τὸ σχῆμα τῆς ὕλης των.

Οὔτε στεναγμός, οὔτε παράπονον ἐξήρχετο τότε τῶν χειλέων του.

Ὅτι ἡ πικρία ἢ ἡ λύσσα τῆς ὀργῆς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, τὸ εἶπεν ἐκεῖνος μυριακίς.

Ἐπὶ τέλους, ἀπελείφθη αὐτῷ ἡ σιωπὴ, καὶ ἦτο ἄφωνος ὡς τάφος.

Τὰ ἔτη εἶχον ἐξαλείψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων· οὔτε στεναγμός, οὔτε λέξις ἀγάπης ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄν δέ ποτε τὸ ὄνομά του ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην τινὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων ὑπηρετῶν του, ὅστις, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, διηγείτο εἰς τοὺς θαλαμηπόλους καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας τὰς δόξας τοῦ οἴκου τῆς Σοηβίας, οὗτος προσεῖχε καλῶς ὅπως μὴ τὸ ἐκστομίση, διότι ἀνεμίμνησκεν ἔνοχον ἐγκλήματος τοιούτου, ὅπερ προξενεῖ φοβὴν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἑωσφόρον. . . καὶ ἂν ἐξεστόμιζεν αὐτό, ἔπραττε τοῦτο ψιθυρίζων ταχέως. . . ὥσανεὶ ἀνέφεραν ὄνομα κολασμένου.

Δι' αὐτὸν ζῶντα δὲν εἶχον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐκείνην ἀγάπην, ἣν διατηροῦσι πρὸς τοὺς νεκρούς!

Ἐξέτεινε μετὰ μόχθου μεγάλου τὴν παραλυτικὴν δεξιάν του. . . Ἐπλησίαζε νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. . . ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρωσεν. . . ἡ χεὶρ ἐπανάπεσεν. . .

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

κρίων εἶχε σκοτισθῇ, ὅτι οἱ μουσικοὶ ἔπαιζον ἀθύμως καὶ ἀσθενῶς.

Τὴν ἐπαύριον ἐχόρευσε τρίς τὸ βάλλε μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις εὐδιάθετος ἐπέστρεψε τὴν ἀνθοδέσμην τῆς. Εὐτυχῶς ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶχε γνωρίσει, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, ἐξ ἀδελφόν τινος τοῦ κ. Δενεραντάλ, ἀποκατεστημένου ἐν Νορμανδίᾳ. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀκούσα ἀφορμή, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόμητα.

Ἐντὺς ὁκτῶ ἡμερῶν ἐγνώριζε τὰς ὥρας, καθ' ἃς ἦτο σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ κόμησσα θὰ εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς.

Μετὰ ἐξ ἐβδομάδας ἡ Ζήλια, ἀναχωρήσασα ἐκ Βισῦ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν Νομὸν Δελάνδ, ἔνθα ὁ κόμης ἐκείνητο σημαντικὰς γατίας, εἶχεν εἰκοσάκις ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἰωάννου ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐκάστοτε νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἄλλων.

Τὴν κόμησσαν ὑπεμέτρως ἠνόχλει ἡ ἐξοχή, αἱ δ' ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰωάννου ὑπῆρξαν ἡ μόνη ψυχαγωγία τῆς.

Ἀναγινώσκουσα αὐτάς περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐντὺς τῶν ἐκτεταμένων στοιχείων τῶν φιλυρῶν, περιπεπλεγμένων ὑπὸ χλόης, ἥτις ἐφαίνετο σειομένη ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων τῆς, ἡ μᾶλλον τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἀρχοντίσκων καὶ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες ἐφαίδρυνον τὸ γεῦμα λεπτολογούντες περὶ γεωργίας ἢ ἀφηγούμενοι τὰ ἄθλα τῶν κυνῶν των, ευκόλως ἐπείθετο ὅτι ἡγάπα. καὶ ἠρίθμει τὰς χωριζούσας αὐτὴν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἡμέρας.

Ἀσμένως ἐπανιδούσα τὸν Ἰωάννην ἐξύμνησε τὰ προτερήματά του ὡς μουσουργοῦ καὶ ὡς ποιητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἔσχεν ἐν τῷ κόσμῳ θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν, μόνος αὐτὸς ἀναδειχθεὶς ἀξιέραστος, καὶ δικαίως ἐλογίζετο κεκτημένος ἀρκετὸν νοῦν, ἀρκετὴν εὐφυΐαν καὶ φαντασίαν.

Οἱ ἀληθῶς ἐξοχοὶ, κατὰ κανόνα, ἐλαχίστως φροντίζουν ν' ἀποδειξώσιν ὅτι εἰσὶ τοιοῦτοι, ἄλλως δὲ ἀποκαμνοῦσι προσπαθόντες, ἵνα πᾶν πρᾶγμα χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὰς ιδέας των, ἐνῷ οἱ μετρίως ἀξίας γνωρίζουσι νὰ χρησιμοποιοῦσι τὰς ιδέας των εἰς πᾶν πρᾶγμα.

Ἰταλὶς πριγκηπέσσα, περιβόητος διὰ τὰ συμβάντα τῆς, παρέσχε τῷ κ. Δεραμπὲρ τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας τῆς, ὑψώσασα ἀμέσως αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ζήλιας, ὡς πᾶν ἀντικείμενον ἀμίλλης.

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώρισε νὰ ἐπωφεληθῇ ἐπιδεξιῶς τῆς ιδιοτροπίας ταύτης, χωρὶς νὰ ἐλκυσθῇ ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἰταλικῆς καλλονῆς.

Ἡ Ζήλια ἦν ἡ πρώτη ἀποκαλύψασα αὐτῷ τὰς λεπτότητας καὶ τὴν ποιήσιν τῆς πολυτελείας, ἡ ἀνταποκρινόμενη εἰς ὅλα τὰ ἀπόρρητα ἐνστικτὰ του, καὶ συνεπῶς ἀγαπωμένη παρ' αὐτοῦ πάσῃ δυνάμει, ἡ μᾶλλον οὕσα δι' αὐτὸν ἀντικείμενον μεγίστου πόθου.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἔληγον τρεῖς μῆνες, οὐδὲως σχεδὸν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἢ ὅσον κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὰ πράγματα δὲ θὰ ἐβαινον οὕτω

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ ἡ κ. Δενεραντάλ παρετήρησεν ἐν Βισῦ, ἦτον ὁ Ἰωάννης, μὴ ἀποδοῦσα δὲ τοῦτο εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν, ἐπίστευσεν ὅτι ἡγαπᾶτο.

Τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸν χορόν, ἐγερθεῖσα ὅπως χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ, ἦν συγκινημένη, ὡς γυνὴ ἀναμένουσα ἐξομολόγησιν, καὶ παρεσκευάζεν ἥδη ἀπαντήσεις ψυχρὰς καὶ ἀξιοπρεπεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐτήρει σιωπὴν.

— Ἐγὼ ἐν ἔγκλημα, νὰ μεμφθῶ τὸν ἑαυτόν μου, κυρία, εἶπε τέλος ὁ Ἰωάννης, ἐπαναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐγκλημα τόσῳ μέγα, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς τὸ ἐξομολογηθῶ, πεποιθὼς δὲ ὅτι, ἐν τῇ καλωσύνῃ ὑμῶν, θὰ μοὶ χορηγήσετε καὶ δεῦτερον βάλλε· θὰ ἔχω ἴσως περισσότερον θάρρος.

Ἡ Ζήλια, ὑπὸ τῆς περιεργείας ὠθυμένη, ἐχορήγησε καὶ δεῦτερον βάλλε.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἰωάννης ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξ ἰῶν ἀνθοδέσμης, τοῦ μυστηριώδους δεσμοῦ, ὅστις συνῆπτε τὴν ἰδίαν του ζωὴν πρὸς τὴν τῆς κομῆσσης, περὶ τῆς μονώσεώς του, τῆς θλίψεώς του, τῶν ἀφρόνων νυκτερινῶν ὀνείρων του, τῶν παραφόρων ἐλπίδων του. . . θὰ ἠπατάτο τις πιστεύων τὴν συγκίνησίν του ἐκείνην ὡς ἐπίπλαστον καὶ πᾶν τὸ ἐνθουσιώδες τῶν φράσεων του προμεμελετημένον.

Ἀλλὰ τίς, ἐν εἰκοσαεπταετῇ ἡλικίᾳ, εἶνε ἀξίόπιστος ὁμιλῶν περὶ ἔρωτος, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα, μετὰ τὰ νεῦρα τεταραγμένα, ὡς ἐκ τῶν ἡχῶν τῆς ὀρχήστρας, καὶ μεθυμένος ἐξ ἀτμοσφαιρας πεπληρωμένης εὐωδιῶν, σύρει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του γυναικα νέαν καὶ ὥραιαν;

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ Ζήλια ἦν ὄντως ὠραιότατη· αἱ παρειαὶ τῆς προσέλαβον τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῆς κόμης τῆς τρεμουσῶν ροδοχρῶν ἐρεικῶν. Τὸ ἀνάστημά της νωχελῶς ἐκάμπτετο κάτωθεν τῶν περικοσμουσῶν τὸ θαράκιόν της κυψελοειδῶν ταινιδῶν. Ἐπωφελεῖτο τῶν ζωνηρῶν κινήσεων τοῦ βάλλε, ὅπως ἐντροφᾷ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννου, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς ἀκούει. Ἐκρινεν ἐν τούτοις ἀναγκάιον νὰ τῷ ζητήσῃ, κατὰ τὸ διάλειμμα, τὴν ἀνθοδέσμην τῆς.

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρησε διὰ βλέματος βραυαλοῦς.

— Αὐρίον, κυρία, ἀπεκρίθη, διὰ φωνῆς μόλις ἄκουσμένης, ἐνῷ τὸ βάλλε ἐξηκολούθει καὶ ὁ Ἰωάννης κατηφής, σιωπηλὸς καὶ μετὰ ψυχροῦ σεβασμοῦ ἔσυρε τὴν Ζήλιαν.

Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἦν εὐφύες ἡ κόμησσα ἠτθάνθη ἑαυτὴν ἀποκαμουσαν καὶ λιποψυχούσαν. Τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ φῶς τῶν

ἐπὶ πολὺ, ἂν ὁ κόμης Δε νεραντὰλ δὲν ἀπεφάσιζε ν' ἀπαγορεύσῃ τῇ συζύγῳ του τὰς μακρὰς μετὰ τοῦ κ. Δελαμπέρ συνομιλίας, αἵτινες ἤδη ἀπησχόλουν τὰς πρωϊνάς της ὥρας.

Ἡ δεσποτικὴ αὕτη πράξις ἐξώργισε τὴν Ζήλιαν.

Τὸ φάσμα τῆς ἀνίας τῇ ἐφάνη ἑτοιμον νὰ τὴν ἀναρπάσῃ εἰς τὰς ψυχρὰς ἀγκάλας του, ὅπως δὲ ἀναγγεῖλῃ τῷ Ἰωάννῃ τὴν τυραννικὴν ἀπόφασιν τοῦ συζύγου της τῷ ἔγραφεν ἐπιστολὴν ὅπως ἀνταρτικὴν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς της.

— Θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐσκέφθη, περιέμενα πρὸ πολλοῦ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό.

Καὶ ἔγραψε τέσσαρας πυριφλεγεῖς σελίδας, ὡς ὑστατον ἀποχαιρετισμὸν τῆς τε κ. Δε νεραντὰλ καὶ τῆς παρουσίας ζωῆς.

Ἡ Ζήλια ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἑλένη ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ κόμηςσα, κατεσπυσμένως ἀποσφραγίσασα αὐτήν, διέτρεξε τὰς τέσσαρας σελίδας ἐν ταραχῇ, οὐδόλως διαφυγούσῃ τὴν φιλίην της, μεθ' ἧς κρύψασα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν της ἐπειράθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν· ἀλλ' ἦτο πρόδηλον ὅτι ἡ διάνοιά της ἀπέχετο πολὺ τῶν προφερομένων λέξεων. Ἀδέξιός νὰ προσποιηθῇ πλεῖστον ἀνέκραξεν αἰφνης ἀτενίζουσα τὴν κ. Σερβέν:

— Εἰμαι ἡ δυστυχιστάτη τῶν γυναικῶν. Ἀγαπῶ!... ναί, ἀγαπῶ, ἐπανελάβην ἀποφασιστικῶς, καὶ μοὶ γράφει ὅτι θὰ φονεῖται ἂν δὲν ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Σ' ἐξορκίζω νὰ μὴν ὑπάγῃς, ἔκραξεν ἡ Ἑλένη. Ἐνθυμοῦ τὰ καθήκοντά σου.

— Τὰ καθήκοντά μου! εἶπε πικρῶς ἡ Ζήλια· αὐτὰ λοιπὸν μοὶ ἀπαντᾷς, ὅταν σοὶ λέγω ὅτι ἀγαπῶ! Νομίζεις ὅτι λέξεις τινὲς τυχαῖαι εἶνε ἱκαναὶ νὰ παύσωσι τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς φαντασίας; Προτιμότερον τὸ μοναστήριον τοῦ γυμνου. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον τὸ πάθος ἀμβλύνεται κατὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλιδίων καὶ ταχέως φθεῖρεται εἰς ἀνίσον πάλιν, ἐν ᾧ ζωὴ, χιλιᾶκις χειροτέρα τοῦ θανάτου, καὶ καθ' ὃν χρόνον μάλιστα τὴν εὐτυχίαν μας ἀποτελοῦσι δύο μόναι λέξεις, ὑποληψίς καὶ καθήκον, εἶνε βᾶσανος ἀνωτέρα τῶν γυναικείων δυνάμεων...

— Καλὴ μου Ζήλια, ἠσύχασε, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐνδρακρὺς, θλίβουσα ἐντὸς τῶν ἰδίων τὰς χεῖρας τῆς φίλης της.

— Νὰ ἡσυχάσω! Διὰ τί δὲν μοὶ λέγεις ὅτι εἰμαι εὐτυχής; Πῶς! ἐξηκολούθησεν, ἔχω ἀμαξάν, ἡ ὁποία μὲ περιμένει εἰς τὴν αὐλήν, δέκα ὑπηρέτας εἰς τὰς διαταγὰς μου, ἡμπορῶ νὰ ἔχω πλείστας ἐνδυμασίας καὶ δὲν εἰμαι εὐτυχής! Αὐτὸ πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ πολὺ, ἀφοῦ μίαν μόνην εὐτυχίαν ἔχῃς ἐν τῇ ζωῇ σου, νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ ἀνταγαπᾷσαι!

— Ζήλια, εἶπεν ἡ Ἑλένη σοδαρῶς καὶ συγκεκινημένως, δὲν θὰ σ' ἐρωτήσω: κατὰ

τίνος παρκαπονεῖσαι;... Ἐννοῶ πολὺ καλὰ διὰ τί πάσχεις· ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παρκαπονῇσαι; Τὴν κοινωνίαν δὲν πρέπει νὰ θεωρῇς ὡς αἷτιον τῆς δυστυχίας σου. Ἡ δύνασο νὰ ἐκλέξῃς καὶ ἐξέλξεις!...

— Ναί, ἐξέλεξα! εἶπεν ἡ Ζήλια ἀπελπισίς, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ συντριβὴ τῆς ὀλίγον θὰ διαρκέσῃ. Εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας ἀναφαίνεται, συνήθως, καθ' ἣν στιγμὴν φαίνονται ἐπιθυμοῦσαι παρησιαῖα νὰ κηρύξωσιν ὅ,τι κατὰ τὰς λοιπὰς στιγμὰς τοῦ βίου των προσπαθοῦσι ν' ἀποκρύψωσιν. Ἡ στιγμὴ αὕτη διὰ τὴν Ζήλιαν ἐφθασεν.

— Ἐννοεῖς τί ὑποφέρω, ἀνέκραξεν ἀνεγερθεῖσα ὠρὰ καὶ ἐξημμένη, νὰ γνωρίζω ὅτι δι' ἐν μόνον αἰσθημα ζῶ καὶ νὰ τὸ πνίγω εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ μὴ τὸ σκέπτομαι. νὰ ψιθυρίζω ἀπαύστως τὴν ὑπερτάτην λέξιν, ἡ ὁποία μεταφέρει τὴν ψυχὴν μας εἰς τὰ χεῖλη μας, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν προφέρω, νὰ βλέπω τὴν ὠραϊότητά μου νὰ μαραινέται, χωρὶς ν' ἀπολαύω αὐτῆς, νὰ εὐρίσκω τὰς ἡμέρας καθ' ὕπερβολὴν μακρὰς καὶ ἐν τούτοις μετὰ λύπης νὰ ποθῶ ἐκάστην αὐτῶν παρερχομένην. διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῆς νεότητός μου θὰ ἀπομείνῃ μόνη ἡ ἀπελπιστικὴ ἰδέα ὅτι δὲν ἔζησα;... Μισῶ τὴν πολυτέλειαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐντελῶς ἐθυσιάσθην... Τί μ' ἐνδιαφέρουσι τὰ χρυσὰ καὶ τιμαλφῇ κοσμημάτων μου; Τὰ ἀληθῶς ὠραῖα πράγματα εἶνε κοινὰ δι' ὅλους. Καὶ ὁ ἐπαίτης αὐτὸς δύναται, ὡς ἐγώ, νὰ θαυμάσῃ τὸν Ρήνον καὶ τὰς Ἀλπεῖς. Πάσχω πολὺ· ἄλλοτε ἤμην καλὴ καὶ τώρα ἔγεινα δύστροπος. Ὅταν ἐκ τῆς ἀμαξίας μου παρτήρῃ καθ' ὁδὸν γριζέταν νὰ στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἑραστοῦ της αἰσθάνομαι παραφορὰς λύσεως καὶ ἂν ἡδυνάμην θὰ ἐξηφάνιζον τὴν χαρὰν καὶ τὴν καλλονὴν της... Ἰδοὺ ὁ βίος μου, ἐπανελάβην ἡ Ζήλια μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, καὶ ὅταν ἡ εὐτυχία μοὶ προσφέρεται θέλεις νὰ καταδικάσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ τὴν ἀποθήσω!

— Ἡ ἰδέα μόνη τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας δὲν σὲ συνταράσσει; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη

— Πιστεύεις, ὅτι ὁ κόμης δὲν μὲ ἠπάτησεν;

— Εἰμαι γυνὴ καὶ ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἀτάραχος. Καὶ ἂν οὐδέποτε προσωπικῶς μοὶ συνέβη, οὐχ ἧττον πολὺ συχνὰ ἀγανακτῶ διὰ τὰς ἀδικίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς μεροληπτικὰς τῶν ιδέας, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως ὅλων τῶν νόμων καὶ ὅλων τῶν προλήψεων, μὴ λησμονῇς ὅτι εἶνε ἐπονειδιστὸς ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία διὰ τῶν πράξεων της παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν σύζυγον νὰ τῇ εἴπῃ: «ἦσο μηδὲν, τίποτε δὲν εἶχες! ἀπέκτησας δι' ἐκουσίου ὅρκου τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά μου, νὰ μερισθῇς τὸν πλοῦτόν μου· σήμερον παραβιάζεις τὸν ὅρκον αὐτόν, ἐνῷ διατηρεῖς τοὺς τίτλους, τὰς ἀμαξίας καὶ τὰ κοσμηματά μου;»

— Ἀληθῶς, εἶπε πικρῶς ἡ Ζήλια,

αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ κλοπὴν, διότι δικαιοῦται τις ν' ἀπαιτῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα πίστιν, ἀφοῦ τόσον ἀκριβὰ τὴν ἡγόρασεν. Λοιπὸν! ἀνέκραξε, θὰ σχίσω τὴν δουλικὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν καὶ θ' ἀναλάβω τὸ δικαίωμα ἀνθρωπίνου πλάσματος, τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ ζῶ!

— Σκέφθητι καλῶς! ἄλλως τε, εἶσαι βεβιαία ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ἀγαπᾷς, θὰ φέρῃ ἀπαθῶς μετὰ σοῦ τὴν κατάραν τοῦ κόσμου. Εἰσαι βεβιαία ὅτι θὰ σὲ ἀγαπήσῃ τόσον, ὥστε ν' ἀναδεχθῇ τὰ βάρη ὅλης σου τῆς ζωῆς;

Ἡ Ζήλια εἰσώπα κύπτουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐπίσης, ἐπανελάβην ἡ Ἑλένη, δὲν γνωρίζεις διόλου ἂν ἀγαπᾷσαι ἀπὸ τὸν ἀνθρωπινόν, διὰ τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ θυσιάσῃς τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν συνειδησί σου· εἶσαι βεβιαία ὅτι τὸν ἀγαπᾷς;...

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ! ἀπήντησεν ἡ Ζήλια. Ἀναμφιδόλως ὅ,τι αἰσθάνομαι δὲν ὁμοιάζει οὔτε πρὸς τὰ δεινὰ δεκαεξαετοῦς ἡλικίας, οὔτε πρὸς τὰ πληροῦντα πὰ μυθιστορήματα διακαθ' ἀπῆλθ' ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔχω κἄπως ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ζωὴν· ποθῶ, φοβοῦμαι, πάσχω, ἀναμείνω, ἐλπίζω, ἀποφεύγω τὸ κενόν, καθὼς καὶ τὸ μηδέν...

— Κέρδος ὅλων τούτων εἶνε ὅτι ὀλιγώτερον πλήττεται, ἀλλ' ἀφοῦ συγκεντρώνεις βεβιασμένως ὅλην τὴν ζωὴν σου εἰς τὸν ἔρωτα πολὺ γρήγορα θὰ ἐπιθυμήσῃς μετὰ λύπης ὅ,τι σήμερον περιφρονεῖς. Ἐὰν ἐκ τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον πιστεύεις ὅτι αἰσθάνεσαι, ἀφαιρεθῶσι τὰ προσκόμματα, αἱ συγκινήσεις, ἡ εὐτυχία, θὰ ἀπομείνῃ μόνον διὰ σὲ ἡ τύψις καὶ ἡ αἰσχύνη.

— Ἰσως, εἶπεν ἀθύμως ἡ Ζήλια.

— Γράφον ἐπὶ παρουσίᾳ μου εἰς τὸν νέον αὐτόν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι θέλεις νὰ διακόψῃς πᾶσαν σχέσιν, ὅτι ἀναχωρεῖς αὐρίον εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀναχώρησον, χωρὶς νὰ περιμείνῃς τὴν ἀπάντησιν του, ἐπανελάβην ἡ Ἑλένη ἀποφασιστικῶς.

— Ἀλλ' ἐὰν φονεῖται;...

— Σπουδαίως τὸ πιστεύεις;

— Ὁχι.

— Πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς, ὅτι θὰ γράψῃς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη.

Ἡ Ζήλια τὰ πάντα ὑποσχέθη.

Ἡ κ. Σερβέν εἶχε βραδύνει, ὥστε ἀποχωρισθεῖσα τῆς φίλης της ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου! ἀνέκραξε ριπτομένη ὀλοδάκρυς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της. Ἄνευ σοῦ θὰ ἤμην ἴσως ὅσον ἡ Ζήλια δυστυχής.

Z'

Μείναςα μόνη ἡ Ζήλια ἠθέλησε νὰ πληροφρήσῃ τὸν Ἰωάννην ὅτι ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον, ἀλλ' ἡ χεὶρ της ἠδυνάτει νὰ κινήθῃ.

— Ἀδύνατον! εἶπε τέλος, προτιμῶ

ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ ταξιδεύσω μετὰ τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν προτέραν ζωὴν! . . Ἡ Ἑλένη δὲν γνωρίζει τί θὰ εἴπῃ πλῆξίς!

Καὶ ἔγραψε ἐπιστολὴν, ἣς ἡ ἀληθὴς ἑνοια συνοψίζεται :

«Ἐξακολουθεῖ νὰ με ἀγαπᾷ», ἂν καὶ τὰ πράγματα λέγῃσι : «τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξὺ μας!»

Ἐνῶ ἐπὶ ἐβδουαδᾷ ὁλόκληρον ὁ Ἰωάννης ἔγραφε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Ζήλιν ἐπιστολάς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπελπιστικὰς, αὕτη οὐχ ἦττον ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσῃ.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης ἐγκαρτερήσας δὲν ἔγραψεν.

Ἡ Ζήλις, μαθοῦσα τὴν ἐπομένην ὅτι διήλθε τὴν ἐσπέραν τοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἰταλίδος πριγκηπέσσης, ἠσθάνθη ζηλοτυπίαν. Τὸν ἐμεγαλυνεν ἀπέναντι τοῦ κόσμου, ὅπως τῷ διευκολύνῃ τὸν ἔρωτα ἄλλης γυναικός;

Αἱ βάσανοι τῆς φιλαυτίας, ἃς προξενεῖ ἡ ἀμύλλα, καταστρέφουσι περισσότεράς γυναικας ἢ ὁ ἔρως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ κόμησσα μετέβη εἰς χορὸν μετὰ τὴν βεβαιότητα νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἰωάννην, κατορθώσαντα τότε νὰ φανῇ ψυχρὸς, τραχὺς, εἴρων. Τὴν ἐπαύριον ἡ Ζήλις εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ.

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἡ Ζήλις ἐξεπλήσσετο εὐρίσκουσα ἐλαχίστην μεταβολὴν ἐν τῇ ζωῇ της, καὶ μὴ αἰσθανομένη τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, περὶ ἣς οὐκ αἰετὶ ἡ Ἑλένη καὶ ἦτις ἐξεδηλοῦτο ἐν τῷ βλέμματι τῆς κυρίας Δεραμπέρ.

Ὅπως γυνὴ τις διατελῇ ἐν τῷ ἔρωτι εὐτυχὴς ἀπαιτεῖται νὰ ταῦτίσῃ, ἢ δυνατὸν, ἐντελῶς τὸν βίον τῆς πρὸς τὸν τοῦ ἀνδρός ὃν ἀγαπᾷ. νὰ συνεταίρισθῇ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ, τοὺς σκοποὺς τοῦ, τὰ ὄνειρά τοῦ, καὶ συγχρόνως ἐπιδιώκουσα τὴν ἀφθονίαν τῆς χαρᾶς καὶ τὴν φειδῶ τῆς λύπης, νὰ καθιστᾷ θελατικὰς τὰς ἀσημοτέρας λεπτομερείας τῆς ὕλικῆς ζωῆς· οὕτω διαφεύγει τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἡδέως παρέρχεται.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἀναλόγους πρὸς τὴν τῆς Ζήλις μετὰ τοῦ Ἰωάννου σχέσεις τὰ συμφέροντα σχεδὸν πάντοτε ἀντίκεινται, τὸ μέλλον εἶνε ἀτελεύτητος καὶ ἀποτρόπαιος ἀπειλή, αἱ ἀσχολίαι καὶ τὰ συμβεβηκότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τελείως διφαστανται.

— Ἀκόμη μόνον εὐρίσκομαι ἐδῶ μὴ ἡ Ἑλένη ἔχῃ δίκαιον, μὴ δὲν τὸν ἡγάπων! ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ κ. Δεναραντὰλ περιπλανώσα εἰς τὸ δωματίον τῆς ἀπεγνωσμένα βλέμματα.

Οὐχ ἦττον ἐφρόντιζε νὰ υποθάλῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰωάννου.

Γυνή, ἐξοκειωμένη πρὸς τὰς συγκινήσεις μυστηριώδους καὶ ἐνόχου ἐρωτοπλοκίας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δισταζει νὰ παραιτηθῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τούτοις, σεβομένη ἔτι ἑαυτήν, ἀπωθεῖ μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ τὰς συγκινήσεις ταύτας παρ' ἐτέ-

ρου ἀνδρός, ἐκτὸς τοῦ ἔραστοῦ, δι' ὃν διέπραξε τὸ πρῶτον σφάλμα της. Προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀγαπᾷ.

Οἱ τιθέμενοι ὡς ἀξίωμα, ὅτι ἡ ἀπόλαυσις αὐξάνει τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς καὶ ἐλαττοῖ τὸν τοῦ ἀνδρός, κατὰ κανόνα, εὐαπατῶνται ἐκ τοῦ ἀλόγου τούτου συλλογισμοῦ, τοῦ σχεδὸν πάντοτε μετὰ πολλῶν ἄλλων συναφοῦς. Ἡ φαντασία πιτίζει συνήθως σπουδαιότερον πρόσωπον παρὰ τῇ γυναικί, εὐκόλως δὲ φέρεται αὕτη ταχύτερον εἰς τὴν ἀπογοήτευσιν, ὅταν πραγματοποιηθῶσιν αἱ πόθοι.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ ὅλην τοῦ τὴν ρητορικὴν καὶ τινὰ μέσα δωροδοκίας ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ὑπόσχεσιν δειπνοῦ χωριστοῦ· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ φρίκη τοῦ ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐν τῇ κυρίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, παραπλευρῶς δηλαδὴ τοῦ θαλάμου τοῦ, οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων, οἱ ἀντικαταστήσαντες τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων ἐν Ν*, ἔμελλον τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ συνέλθωσιν ὁμοῦ εἰς συμπόσιον ἀποχαιρετισμοῦ καθ' ὃ ζωνηρὰ θὰ ἐπεκράτει διάχυσις.

Ὁ ξενοδόχος μετ' ὄρκων διεβεβαίωσεν ὅτι, πλὴν τῆς ἰδιαιότητος εἰς πάντα Γάλλον ἀξιωματικὸν φαιδρότητος, οἱ κ. κ. Οὐσσάροι ἦσαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν γνωστοὶ διὰ τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ συνετόν, καὶ ὅτι ἡ γειτονικὴ τῶν παρουσία οὐδὲν θὰ εἶχε τὸ ἀνάρμοστον διὰ τὴν κυρίαν, καθόσον μάλιστα οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ συνείθιζον νὰ ἐγείρωνται τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπανερχόμενος ὁ Λέων εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, κατόπιν τῆς ἡκιστα ἐνθαρρυντικῆς αὐτῆς διεβεβαίωσης, παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀγγλος τοῦ κατεῖχε τὸ παραπλευρῶς τοῦ ἰδικοῦ τοῦ κείμενον δωματίον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ.

Ὁ Ἀγγλος, καθήμενος ἔμπροσθεν τραπέζης ἐφ' ἣς ἔκειντο ποτήριον καὶ φιάλη, ἠτένιζε τὸ δάπεδον μετὰ βαθείας προσοχῆς, ὥσπερ μετρῶν τὰς ἐπ' αὐτοῦ περιφερομένας μύζας.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ γείτονες! ἐσκέφθη ὁ Λέων. Ὁ Ἀγγλος ὅσον οὕτω θὰ μεθυσθῇ, καὶ οἱ Οὐσσάροι θὰ φύγουν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἄμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, πρῶτη τοῦ φροντίς ὑπῆρξε τὸ νὰ βεβαιωθῇ ἂν αἱ θύραι τῆς συγκοινωνίας ἐκλείοντο καλῶς καὶ εἶχον σύρτας.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀγγλου, ὑπῆρχε θύρα διπλῇ καὶ τὸ τεῖχος ἦτο πυκνόν.

Πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Οὐσσάρων, ὁ

τοῖχος ἦτο λεπτότερος, ἀλλ' ἡ θύρα ἡσφαλιζέτο διὰ κλειθροῦ καὶ σύρτου.

Ἦτο ὅπως δῆποτε, κατὰ τῆς περιεργείας, φραγμὸς ἀσφαλέστερος τῶν παρατασμάτων ἀμαξίας, καὶ πόσοι δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς μακρὰν τοῦ κόσμου ἐντὸς ἀμαξίας!

Ἡ πλουσιωτέρα τῷ ὄντι φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ ἐξέυρῃ εὐδαιμονίαν πληρεστέραν ἐκείνης, καθ' ἣν δύο ἔρασταί, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, εὐρίσκονται μόνοι, μακρὰν τῶν ζηλοτύπων καὶ τῶν περιέργων, δυνάμενοι οὕτω ν' ἀφηγηθῶσιν ἀνέτως τοὺς παρελθόντας πόνους τῶν καὶ νὰ δρέψωσι τὰς ἀπολαύσεις, τελείας ἐνώσεως.

Ἄλλ' ὁ διαβολὸς εὐρίσκει πάντοτε μέσον νὰ σταλαζῇ σταγόνα ἀψίθου ἐν τῷ κυπέλλῳ τῆς εὐτυχίας.

Ὁ Ἰόνσων ἔχει γράψῃ, ἀλλ' ὄχι πρῶτος, λαβὼν τοῦτο παρ' Ἑλλήνων, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ : «Σήμερον θὰ ἦμαι εὐτυχής». Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἦν ἡσπασθησάν ἀπὸ ἀρχαιοτήτων χρόνων, ἀγνοεῖται ἔτι παρὰ τινος κριθμοῦ ἀτόμων καὶ ἰδίως παρὰ τοῦ πλείστου τῶν ἀγαπάντων.

Κατὰ τὸ πενιχρόν των ἐν τῷ κυανῷ θαλάμῳ δειπνον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τινῶν πινακίων ἀποκορβέντων τοῦ δειπνοῦ τῶν Οὐσσάρων, ὁ Λέων καὶ ἡ φίλη τοῦ πολλὰ ὑπέφερον ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, εἰς ἣν εἶχον παραδοθῇ οἱ κύριοι τῆς γείτονος αἰθούσης. Αἱ ὁμιλίαι των, ἃς ἀπέχω τοῦ ν' ἀναφέρω, πᾶν ἄλλο εἶχον θέμα ἢ τὴν τακτικὴν τῶν ὄπλων καὶ τὰς ἀνδραγαθίας.

Ἦσαν ἀλλεπάλληλοι ἱστορίαι ἐρωτικῶν κατορθωμάτων, ὅλαι σχεδὸν εὐθυμότεραι, προκαλοῦσαι ἐκρήξεις ἡχηρῶν γελῶτων, ὧν ἡδυνάτουν νὰ μὴ συμμερίζωνται οἱ ἡμέτεροι ἔρασταί.

Ἡ φίλη τοῦ Λέοντος δὲν ἦτο σεμνότυφος· ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δυσσάρετως ἀκούει τις, ὅτε μάλιστα εὐρίσκεται μετ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Ἡ θέσις βελήμων καθιστάτο δυσχερεστέρα, καὶ, ὅτε παρέθετον εἰς τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Λέων ἔκρινε καθήκον τοῦ νὰ καταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ συστήσῃ, ὅπως ὁ ξενοδόχος παρατηρήσῃ πρὸς τοὺς κυρίους ὅτι ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ὑπῆρχε γυνὴ ἀσθενής, καὶ ὅτι πεποιθότες εἰς τὴν εὐγένειάν των τοὺς παρεκάλουν νὰ περιστείλωσι τοὺς θορύβους των.

Ὁ ξενοδόχος, ὡς συμβαίνει εἰς γεύματα ὁμάδων, ἦτο ὅλως συγκεχυμένος καὶ ἠγνόει πρὸς ποῖον ν' ἀπαντήσῃ πρῶτον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λέων τῷ διεβιβαζέ τὴν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐντολὴν, θεράπων τις ἐζήτηε οἶνον Καμπανίας διὰ τοὺς Οὐσσάρους, θεράπειναι τις οἶνον Πόρτου διὰ τὸν Ἀγγλον.

— Τῷ εἶπα, προσέθηκεν αὕτη, ὅτι δὲν ἔχει.

— Εἶσαι ζῶν Ὁ, τι κραεὶ ζήτησῃ κανεῖς, τὸ ἔχω. Θὰ εὐρῶ τοῦ Πόρτου! Φέρε μου τὴν μπουτίλια τῆς ρακῆς, μία μπουτίλια τῶν δέκα πέντε καὶ τὸ μικρὸ μπουκάλι τοῦ σπέρτου